

Arrest

nr. 154 653 van 15 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS loco advocaat N. DIRICKX en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Koptisch christen, afkomstig uit Jazirat Sharuna in de provincie al-Minya (Egypte), en bezit u de Egyptische nationaliteit. Uw broer M.(...) M.(...) (O.V. X) verkocht schotelantennes in het dorp. Op een gegeven moment had hij een primeur. Hij was de eerste provider van abonnementen op de christelijke satellietzender 'Al Hayat'. Op deze zender had vader Zakarija, een Koptisch geestelijke, een populair programma waarin hij zich zeer kritisch uitliet over de islam. Het feit dat uw broer abonnementen op deze zender verdeelde was dan ook een doorn in het oog van de lokale moslims. Tijdens een nacht in 2007 had uw broer een afspraak met zijn verloofde. Een groep aanhangers van de Moslimbroeders waaronder Ibrahim Hamida en Hani Tamiem, wachtte hem op. Vanuit deze groep werd er in de richting van uw broer geschoten. Zij hadden het op uw broer

gemunt omdat hij de uitzending van het programma van vader Zakarija mogelijk maakte. Uw broer zette het op een lopen. Hij kon ontkomen en bleef ongedeerd. Een toevallige voorbijganger, Mohamed Qurni, een moslim uit uw dorp, werd door een kogel geraakt. Hij werd verlamd en zit nu in een rolstoel. Uw broer werd er echter van beschuldigd op hem geschoten te hebben. De volgende dag vertrok uw broer naar Cairo (Egypte). Een weinig later, nadat hij een smokkelaar had gevonden, vluchtte hij naar België. Op 1 oktober 2007 diende hij een eerste asielaanvraag in. Op 18 maart 2010 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing in zijn eerste asielprocedure. Op 17 juni 2010 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hem het statuut van vluchteling en het statuut van subsidiaire bescherming. Op 4 februari 2011 diende hij een tweede asielaanvraag in. Deze werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Vervolgens vroeg hij op 5 april 2011 voor de derde maal asiel aan in België. Op 16 januari 2015 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing in zijn derde aanvraag omdat hij geen gevolg had gegeven aan de oproeping voor een gehoor. Later in 2007 werd de zaak van uw broer in brand gestoken door dezelfde groep aanhangers van de Moslimbroeders die hem eerder probeerde te vermoorden. De daders werden ongemoeid gelaten. Inmiddels had de familie van Mohamed Qurni een rechtszaak aangespannen tegen uw broer. Op 18 september 2010 werd hij schuldig bevonden aan poging tot moord. Op 25 december 2010 werd u thuis opgepakt door de politie. Omdat de politie uw broer niet vond, nam zij u mee. De volgende dag vielen een tiental personen, waaronder Ibrahim Hamida en Hani Tamiem, uw huis aan. Zij stalen 70.000 Egyptische pond, jullie goud en jullie schapen. Uw moeder kreeg slagen op haar hoofd. Zij kreeg een beroerte en verloor het bewustzijn. Zij werd in het ziekenhuis opgenomen. De daders staken ook uw woning in brand. Op 27 december 2010 werd u vrijgelaten. U was dakloos en bleef de hele tijd aan de zijde van uw moeder waken. Op 17 februari 2011 overleed uw moeder. Drie dagen later, na de begrafenis, vertrok u naar Cairo. De laatste zes maanden voor uw vertrek uit Egypte verbleef u in Cairo. Af en toe keerde u nog terug naar uw geboortestreek. Zo was u op 25 juni 2011 in een dorp in de buurt van Maghagha toen u Ibrahim Hamida en Hani Tamiem op u af zag komen met een wapen. U vluchtte meteen weg. Uw vriend die bij u was werd in zijn voet geschoten. U verliet Egypte op 20 oktober 2011. Tien dagen later kwam u in België aan. Op 3 november 2011 diende u een asielaanvraag in België in. U vreest voor uw leven indien u naar Egypte zou terugkeren. U verwijst daarbij ook naar het geweld tegen christenen, het huidige gebrek aan centraal gezag in Egypte en de grote aanhang van de Moslimbroeders bij de bevolking. Verder benadrukt u het feit dat u geen woning hebt om naar terug te keren.

U bent in het bezit van een kopie van uw Egyptische identiteitskaart, uitgereikt te Jazirat Sharuna in februari 2004; uw Egyptische identiteitskaart, uitgereikt te Nasser Awal (Egypte) in juli 2008; uw geboorteakte, uitgereikt op 16 oktober 2008 en uw kaart van definitieve vrijstelling van uw legerdienst, uitgereikt op 21 mei 2007.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u verder nog volgende documenten neer: enkele attesten van medische onderzoeken bij uw moeder op 26 december 2010, 30 december 2010 en 2 januari 2011; de overlijdensakte van uw moeder; een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Maghagha d.d. 18 september 2010 waarbij een beroep tegen een vonnis uit 2007 waarbij uw broer Makharem tot drie jaar gevangenschap met dwangarbeid veroordeeld werd, nietig verklaard werd; een arrestatiebevel van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Maghagha d.d. 25 december 2010 waarin de arrestatie van uw broer wordt bevolen en een internetartikel over een aanval van een groep terroristen onder leiding van Ibrahim Hamda op 31 januari 2011 in een dorp in de buurt van uw dorp waarbij elf doden en vier gewonden, allen christenen, vielen.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt het ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in de zomer van 2013, kort na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christelijke instellingen en symbolen. Het aantal slachtoffers bleef erg beperkt, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke

gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Hij bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zetten verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernementen in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor). Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (Koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de Koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) Kopten, in de meeste gevallen voor losgeld. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om onderstaande redenen in gebreke. Er moet immers worden vastgesteld dat uw problemen luidens uw verklaringen zijn voortgekomen uit de moeilijkheden die uw broer M.(...) in Egypte zou ondervonden hebben (CGVS, blz. 12-21). In zijn eerste asielprocedure oordeelde het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kon gehecht worden aan zijn vluchtmotieven wegens tal van tekortkomingen, inconsistenties en vaagheden in zijn opeenvolgende verklaringen. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 17 juni 2010. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de beweerde oorzaak van uw vluchtmotieven.

Daarnaast dient erop gewezen dat uw verklaringen op diverse punten niet overeenstemmen met de verklaringen afgelegd door uw broer M.(...), wat het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag alleen maar versterkt. Zo beweerde u dat uw broer nooit gearresteerd werd in Egypte (CGVS, blz. 17). Uw broer verklaarde nochtans dat hij op 28 september 2006 gearresteerd werd omwille van het verstoren van de relatie tussen de religieuze gemeenschappen. Hij werd toen drie dagen vastgehouden. Ongeveer een maand later werd hij nogmaals opgepakt voor verhoor (CGVS M.(...) M.(...) 4 januari 2008, blz. 10, 18 februari 2009, blz. 14-15). Voorts beweerde u dat u vóór 25 december 2010 nooit werd opgepakt (CGVS, blz. 21). Uw broer stelde daarentegen dat hij op 15 april 2007 ruzie had met een sheikh en twee personen die hem vergezelden. De sheikh zou vervolgens een klacht hebben neergelegd. Omdat de politie uw broer niet kon vinden, zou zij u gearresteerd hebben (CGVS Makarem Michail 4 januari 2008, blz. 12). Nog verklaarde uw broer dat hij, toen hij na het incident in augustus 2007 naar Cairo vluchtte, vernam dat u gearresteerd werd nadat de gewonde hem ervan beschuldigd had te hebben geschoten. Na enkele dagen zou u, met behulp van een advocaat, zijn vrijgelaten (CGVS M.(...) M.(...) 4 januari 2008, blz. 15-16).

Voorts kan nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over de veroordeling van uw broer ernstig tekortschieten en bovendien niet overeenstemmen met de door u aangebrachte documenten. U wist niet tot welke straf hij werd veroordeeld door de rechtbank van Minya terwijl dit nochtans duidelijk vermeld staat in het door u neergelegde vonnis (CGVS, blz. 10; document 4). U legde ook weinig eenduidige verklaringen af over de feiten waarvoor uw broer zou zijn veroordeeld. Aanvankelijk gaf u aan dat uw broer voor moord werd veroordeeld (CGVS, blz. 11).

Wanneer u erop gewezen werd dat u net tevoren had verklaard dat het slachtoffer de aanval had overleefd, stelde u uw verklaringen bij en zei u dat het slachtoffer verlamd werd en thans in een rolstoel zit. U stelde daarop dat het ging om poging tot moord (CGVS, blz. 16). In het vonnis dat u neerlegde is dan weer sprake van het toebrengen van verwondingen met meer dan 21 dagen werkonbekwaamheid tot gevolg en valt te lezen dat het Openbaar Ministerie vroeg uw broer te veroordelen volgens artikel 242 paragraaf 1 en 3 van de Strafwet. Lezing van artikel 242 maakt echter duidelijk dat het voormelde wetsartikel betrekking heeft op feiten die de graad van ernst voorgeschreven in artikel 240 en 241 van de Strafwet niet bereiken. Artikel 240 maakt melding van verlies van nut, iemand blind maken, verlies van een oog of permanent irreversibel capaciteitsverlies veroorzaken. Artikel 241 maakt melding van feiten die resulteren in ziekte of in een beperking om persoonlijk werk te verrichten voor een periode die twintig dagen overschrijdt. Artikel 242 voorziet daarnaast maximaal in een straf van twee jaar gevangenis, tenzij de feiten te kaderen vallen binnen een terroristisch doel. Dat in het vonnis dus te

lezen valt dat het slachtoffer meer dan 21 dagen verhinderd was om zijn werk uit te voeren, maar het Openbaar Ministerie toepassing vraagt van artikel 242 werpt vragen op, temeer daar de bevestigde straf drie jaar gevangenisstraf zou zijn, daar waar artikel 242 maximaal twee jaar voorziet. Hierbij moet ten slotte nog opgemerkt worden dat het vonnis duidelijk een gekopieerd blad betreft waarbij de stempel een kleurenkopie betreft en bepaalde gegevens met stylo zijn geschreven (document 4).

Gelet op wat voorafgaat hecht het Commissariaat-generaal dan ook niet het minste geloof aan uw bovenvermelde aangebrachte asielmotieven.

Daarnaast moet nog worden opgemerkt dat u verklaarde geen moeilijkheden te hebben ondervonden in Cairo, alwaar u de laatste zes maanden voor uw vertrek uit Egypte verbleef. U beweerde dat u wel problemen zou hebben ondervonden indien u belagers uw verblijfplaats zouden hebben achterhaald (CGVS, blz. 19). Vooreerst dient hier nogmaals gewezen op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vluchtmotieven. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de stad Cairo vele miljoenen inwoners telt zodat het weinig waarschijnlijk is dat iemand van uw dorp u daar zou kunnen opsporen. Verder rijst de vraag of u niet al veel langer in Cairo woonde. Uw recentste identiteitskaart werd immers in Cairo uitgereikt in juli 2008. U beweerde weliswaar dat u daar toen niet officieel geregistreerd was en dat u overal in Egypte een identiteitskaart kan uitgereikt krijgen (CGVS, blz. 7). Deze uitleg is echter slechts weinig overtuigend. Hieraan moet nog worden toegevoegd dat ook uw verklaring dat u niet over een woning beschikt in Egypte (CGVS, blz. 20) fundamenteel in vraag dient te worden gesteld en dient hoe dan ook opgemerkt te worden dat u de laatste zes maanden voor uw vertrek zonder noemenswaardige moeilijkheden in Cairo wist door te brengen en er ook kon werken (CGVS, blz. 19). Het gebrek aan huisvesting is overigens een probleem van socio-economische aard dat an sich niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Conventie van Genève en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus - Egypte Veiligheidssituatie - dd. 3 december 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet.

Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkomen en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. De maand maart 2014 was de rustigste maand sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In het najaar van 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Sinds de schietpartij in de wijk al-Warraq (Cairo) dd. 20 oktober 2013 werd er immers geen melding meer gemaakt van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande er zich in de Sinai met enige regelmaat incidenten voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen. Deze Egyptische tak van Al-Qaeda pleegt af en toe ook aanslagen buiten Sinai. De door hen uitgevoerde terreuraanslagen zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van het Egyptische leger en politie gevisieerd worden. Het Egyptische leger

reageert hierop door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteitskaart en geboorteakte bevestigen uw identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. Uw vrijstelling van legerdienst wordt evenmin betwist. De overlijdensakte van uw moeder bevestigt haar overlijden, maar vermeldt geen oorzaak. De documenten van het medisch onderzoek van uw moeder geven evenmin uitsluitsel over de eventuele oorzaak. Uw verklaring dat u een paspoort aanvraag bij de Egyptische ambassade in België wijst erop dat u geen vrees koestert voor de Egyptische autoriteiten (CGVS, blz. 7). Voor wat betreft de gerechtelijke documenten werd hierboven reeds gewezen op de fundamentele inconsistenties tussen de inhoud ervan en uw verklaringen. Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten gepaard te gaan met coherente en overtuigende verklaringen, *quod non in casu*.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 33.1 van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 3.1 van het Anti-Folterverdrag.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van de het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt het ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in de zomer van 2013, kort na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christelijke instellingen en symbolen. Het aantal slachtoffers bleef erg beperkt, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Hij bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zetten verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernements in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor). Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (Koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de Koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) Kopten, in de meeste gevallen voor losgeld. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om onderstaande redenen in gebreke.

Er moet immers worden vastgesteld dat uw problemen luidens uw verklaringen zijn voortgekomen uit de moeilijkheden die uw broer M.(...) in Egypte zou ondervonden hebben (CGVS, blz. 12-21). In zijn eerste asielprocedure oordeelde het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kon gehecht worden aan zijn vluchtmotieven wegens tal van tekortkomingen, inconsistenties en vaagheden in zijn opeenvolgende verklaringen. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 17 juni 2010. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de beweerde oorzaak van uw vluchtmotieven.

Daarnaast dient erop gewezen dat uw verklaringen op diverse punten niet overeenstemmen met de verklaringen afgelegd door uw broer M.(...), wat het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag alleen maar versterkt. Zo beweerde u dat uw broer nooit gearresteerd werd in Egypte (CGVS, blz. 17). Uw broer verklaarde nochtans dat hij op 28 september 2006 gearresteerd werd omwille van het verstoren van de relatie tussen de religieuze gemeenschappen. Hij werd toen drie dagen vastgehouden. Ongeveer een maand later werd hij nogmaals opgepakt voor verhoor (CGVS M.(...) M.(...) 4 januari 2008, blz. 10, 18 februari 2009, blz. 14-15). Voorts beweerde u dat u vóór 25 december 2010 nooit werd opgepakt (CGVS, blz. 21). Uw broer stelde daarentegen dat hij op 15 april 2007 ruzie had met een sheikh en twee personen die hem vergezelden. De sheikh zou vervolgens een klacht hebben neergelegd. Omdat de politie uw broer niet kon vinden, zou zij u gearresteerd hebben (CGVS M.(...) M.(...) 4 januari 2008, blz. 12). Nog verklaarde uw broer dat hij, toen hij na het incident in augustus 2007 naar Cairo vluchtte, vernam dat u gearresteerd werd nadat de gewonde hem ervan beschuldigd had

te hebben geschoten. Na enkele dagen zou u, met behulp van een advocaat, zijn vrijgelaten (CGVS M.(...) M.(...) 4 januari 2008, blz. 15-16).

Voorts kan nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over de veroordeling van uw broer ernstig tekortschieten en bovendien niet overeenstemmen met de door u aangebrachte documenten. U wist niet tot welke straf hij werd veroordeeld door de rechtbank van Minya terwijl dit nochtans duidelijk vermeld staat in het door u neergelegde vonnis (CGVS, blz. 10; document 4). U legde ook weinig eenduidige verklaringen af over de feiten waarvoor uw broer zou zijn veroordeeld. Aanvankelijk gaf u aan dat uw broer voor moord werd veroordeeld (CGVS, blz. 11).

Wanneer u erop gewezen werd dat u net tevoren had verklaard dat het slachtoffer de aanval had overleefd, stelde u uw verklaringen bij en zei u dat het slachtoffer verlamd werd en thans in een rolstoel zit. U stelde daarop dat het ging om poging tot moord (CGVS, blz. 16). In het vonnis dat u neerlegde is dan weer sprake van het toebrengen van verwondingen met meer dan 21 dagen werkonbekwaamheid tot gevolg en valt te lezen dat het Openbaar Ministerie vroeg uw broer te veroordelen volgens artikel 242 paragraaf 1 en 3 van de Strafwet. Lezing van artikel 242 maakt echter duidelijk dat het voormelde wetsartikel betrekking heeft op feiten die de graad van ernst voorgeschreven in artikel 240 en 241 van de Strafwet niet bereiken. Artikel 240 maakt melding van verlies van nut, iemand blind maken, verlies van een oog of permanent irreversibel capaciteitsverlies veroorzaken. Artikel 241 maakt melding van feiten die resulteren in ziekte of in een beperking om persoonlijk werk te verrichten voor een periode die twintig dagen overschrijdt. Artikel 242 voorziet daarnaast maximaal in een straf van twee jaar gevangenis, tenzij de feiten te kaderen vallen binnen een terroristisch doel. Dat in het vonnis dus te lezen valt dat het slachtoffer meer dan 21 dagen verhinderd was om zijn werk uit te voeren, maar het Openbaar Ministerie toepassing vraagt van artikel 242 werpt vragen op, temeer daar de bevestigde straf drie jaar gevangenisstraf zou zijn, daar waar artikel 242 maximaal twee jaar voorziet. Hierbij moet ten slotte nog opgemerkt worden dat het vonnis duidelijk een gekopieerd blad betreft waarbij de stempel een kleurenkopie betreft en bepaalde gegevens met stylo zijn geschreven (document 4).

Gelet op wat voorafgaat hecht het Commissariaat-generaal dan ook niet het minste geloof aan uw bovenvermelde aangebrachte asielmotieven.

Daarnaast moet nog worden opgemerkt dat u verklaarde geen moeilijkheden te hebben ondervonden in Cairo, alwaar u de laatste zes maanden voor uw vertrek uit Egypte verbleef. U beweerde dat u wel problemen zou hebben ondervonden indien u belagers uw verblijfplaats zouden hebben achterhaald (CGVS, blz. 19). Vooreerst dient hier nogmaals gewezen op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vluchtmotieven. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de stad Cairo vele miljoenen inwoners telt zodat het weinig waarschijnlijk is dat iemand van uw dorp u daar zou kunnen opsporen. Verder rijst de vraag of u niet al veel langer in Cairo woonde. Uw recentste identiteitskaart werd immers in Cairo uitgereikt in juli 2008. U beweerde weliswaar dat u daar toen niet officieel geregistreerd was en dat u overal in Egypte een identiteitskaart kan uitgereikt krijgen (CGVS, blz. 7). Deze uitleg is echter slechts weinig overtuigend. Hieraan moet nog worden toegevoegd dat ook uw verklaring dat u niet over een woning beschikt in Egypte (CGVS, blz. 20) fundamenteel in vraag dient te worden gesteld en dient hoe dan ook opgemerkt te worden dat u de laatste zes maanden voor uw vertrek zonder noemenswaardige moeilijkheden in Cairo wist door te brengen en er ook kon werken (CGVS, blz. 19). Het gebrek aan huisvesting is overigens een probleem van socio-economische aard dat an sich niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Conventie van Genève en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.”

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier. Deze motivering wordt door verzoeker op geen enkele wijze weerlegd noch wordt voor deze vaststellingen een aannemelijke verklaring gegeven zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Waar verzoeker verwijst naar zijn asielrelaas en dat van zijn broer en zijn problemen herhaalt, gaat hij eraan voorbij dat zijn problemen het gevolg zijn van de problemen die zijn broer destijds zou ondervonden hebben en dat de Raad reeds oordeelde in arrest nr. 45 037 van 17 juni 2010 dat er geen geloof kon aan worden gehecht. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Waar verzoeker van mening is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen impliceert dat het voorgelegde stuk vals is zonder een deugdelijk onderzoek te doen gaat verzoeker voorbij aan de pertinente en concrete vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing:

“Voorts kan nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over de veroordeling van uw broer ernstig tekortschieten en bovendien niet overeenstemmen met de door u aangebrachte documenten. U wist niet

tot welke straf hij werd veroordeeld door de rechtbank van Minya terwijl dit nochtans duidelijk vermeld staat in het door u neergelegde vonnis (CGVS, blz. 10; document 4). U legde ook weinig eenduidige verklaringen af over de feiten waarvoor uw broer zou zijn veroordeeld. Aanvankelijk gaf u aan dat uw broer voor moord werd veroordeeld (CGVS, blz. 11).

Wanneer u erop gewezen werd dat u net tevoren had verklaard dat het slachtoffer de aanval had overleefd, stelde u uw verklaringen bij en zei u dat het slachtoffer verlamd werd en thans in een rolstoel zit. U stelde daarop dat het ging om poging tot moord (CGVS, blz. 16). In het vonnis dat u neerlegde is dan weer sprake van het toebrengen van verwondingen met meer dan 21 dagen werkonbekwaamheid tot gevolg en valt te lezen dat het Openbaar Ministerie vroeg uw broer te veroordelen volgens artikel 242 paragraaf 1 en 3 van de Strafwet. Lezing van artikel 242 maakt echter duidelijk dat het voormelde wetsartikel betrekking heeft op feiten die de graad van ernst voorgeschreven in artikel 240 en 241 van de Strafwet niet bereiken. Artikel 240 maakt melding van verlies van nut, iemand blind maken, verlies van een oog of permanent irreversibel capaciteitsverlies veroorzaken. Artikel 241 maakt melding van feiten die resulteren in ziekte of in een beperking om persoonlijk werk te verrichten voor een periode die twintig dagen overschrijdt. Artikel 242 voorziet daarnaast maximaal in een straf van twee jaar gevangenis, tenzij de feiten te kaderen vallen binnen een terroristisch doel. Dat in het vonnis dus te lezen valt dat het slachtoffer meer dan 21 dagen verhinderd was om zijn werk uit te voeren, maar het Openbaar Ministerie toepassing vraagt van artikel 242 werpt vragen op, temeer daar de bevestigde straf drie jaar gevangenisstraf zou zijn, daar waar artikel 242 maximaal twee jaar voorziet. Hierbij moet ten slotte nog opgemerkt worden dat het vonnis duidelijk een gekopieerd blad betreft waarbij de stempel een kleurenkopie betreft en bepaalde gegevens met stylo zijn geschreven (document 4).

Gelet op wat voorafgaat hecht het Commissariaat-generaal dan ook niet het minste geloof aan uw bovenvermelde aangebrachte asielmotieven.”

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Waar verzoeker aangeeft dat niet verwezen wordt naar objectieve informatie waaruit zou blijken dat dat het stuk geen kopie mag zijn, dient te worden opgemerkt dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

De Raad ziet voorts niet in hoe contact met verzoekers vermeende raadsman voormelde pertinente vaststellingen zouden kunnen weerleggen. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust overigens in beginsel bij de asielzoeker zelf.

2.5. Het vluchtrelaas van verzoeker is niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. De argumentatie in het verzoekschrift dat de situatie op heden voor Koptische christenen van dergelijke ernst is dat subsidiaire bescherming moet worden toegekend, volstaat niet om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort.

Immers, uit de COI Focus “*Egypte. Situatie van de christenen*” van 25 maart 2015, aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in de zomer van 2013, kort na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christelijke instellingen en symbolen. Het aantal slachtoffers bleef erg beperkt, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Hij bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zette verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar nog niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernementen in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor). Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden op in

geval van sectaire confrontaties. Zowel (Koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de Koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) Kopten, in de meeste gevallen voor losgeld. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord.

Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij aldus van oordeel dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen in Egypte en dus ook in Minya, actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus: “*Egypte – Veiligheidssituatie*” d.d. 3 december 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de recente informatie die werd toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij (COI Focus “*Egypte – veiligheidssituatie*” d.d. 20 augustus 2015) blijkt dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit deze overgemaakte informatie blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en

aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkomen en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviserd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Er doen zich weliswaar nog gebeurlijk sectaire conflicten voor en dan voornamelijk in de gouvernementen Minya, Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor, doch sinds het aantreden van president Sisi is het geweld tegen christenen beduidend geluwd.

In het noorden van de Sinai is sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig tussen jihadist en het Egyptisch leger en politie. Dit conflict duurde in 2014 en 2015 voort en nam zelfs in aanzienlijk mate in hevigheid toe. Beide strijdende partijen zijn verantwoordelijk voor het geweld in de Sinai. De jihadistische terroristen, verenigd in een groepering genaamd Wilyat-al Sina (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), verklaren loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilyat-al Sina bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, *in casu* Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, *in casu* El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Wilyat-al Sina in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien, tenzij het gaat om burgers die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Wilyat-al Sina af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

Gelet op voorgaande informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen.

De Raad wijst nog op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico lopen een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM. Overigens moet worden opgemerkt dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647).

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor

de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF